

Paraenesis De Eleemosyna

Alardus <Aemstelredamus>

[Köln], 1545

VD16 A 1250

Elegidion In Diuitem epulone[m] Euangelicu[m], per Alardum
Amstelredamu[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63012)

ELEGIDION IN DI-
uitem epulonē Euangelicū, per Alar-
dum Amstelredamū. Lu. 16.

MAxima pauperibꝫ res ē succurrere, nulla
Diuinā melius arte pararis opema.
Si quid opis speres (ut sit sperare necesse)
Fac miser ante tuum sentiat auxilium.
Iusta rependetur merces, & præmia factis
Ut sementis erit, sic tua messis erit.
Paucula de multis inopi si dona dedisset,
Infernas nunquam diues adisset aquas.
Nūc eget auxilio, quod non tulit, utqꝫ reliquit
Afflictum, sic omni ipse relictus ope est.
Quem leuis ambitio, perfusaqꝫ gloria fuco
Magnarumqꝫ fames sollicitauit opum.
Cui picta croco, & fulgenti murice læna
Desidiæ cordi, delitiæqꝫ iuuant.
Quiqꝫ lacernatus picto iacet ebrius ostro,
Serica ter mutat tegmina quoqꝫ die.
Bissina quem laxis cingebat purpura limbis,
Cui domꝫ ampla fuit, nec minus aucta penꝫ.
Qui tunica latos hinc inde fluente lacertos
Vibrat, & arcta nimis quo spaciante uia est.
Cui marcenti epulis, atqꝫ inter uina, chorosqꝫ
Psaltanti, semper splendida mensa fuit.
Deuorat extremo captos & in æquore pisces,

Cuius & ingluuiem non replet oceanus.
Olim pisciculis uesci summa esse uoluptas,
Deliciae que solent, opiphagosque uocant,
Nunc ea res summa pro religione tuenda est,
Si modo non adsit uana superstitio.
Quem iucunda iuuat tractae per pocula noctes
Cui uolupte in medium est stertere & usque die.
Multis pro foribus mendicus & ecce diebus,
Lazarus haerescit, quisquillasque petit.
Quas non ille ciet lachrymas, quibus ethera cōplet
Quaestibus, ut micas reliquiasque daret.
Non tamen indignas querulo submurmurat ore,
Dives delitijs affluit omnigenis
Cur mihi morbo non suppetit unda latrantem
Compescam stomachum, me saturumque parum.
Iste scelus sceleri cumulans fastidit egenos,
Te nunquam offendens exedor hulceribus.
Ut gemma bibat, huic permuntur uina bibenti
Est locuplete penu, non datur unda mihi.
Anxius opploro, duplicesque ad sidera palmas
Exero, nec pietas mitigat ulla uirum.
Accessere canes, & quod potuere trifurcis
Lambentes linguis, exhibuere mihi.
Angelicis superas manibus delatus in oras,
Spiritus est inopis, non sine laetitia.
Lazarus aethereas euasit pauper ad auras,
Cum paucis Abrahamae suscipiturque sinu.

Mittitur Elyseum, iussus læta arua tenere,
Aeternum æternis perfruiturq; bonis.
Mortuus est diues, magnoq; cadauer honore
Elatum, tumulo conditur aureolo.
Tartarei rapta est anima Phlegetōtis ad undas
Inferno semper discrucienda lacu.
Omneis p̄ mortes animā fontē ipse daturus,
Mergitur in stygias non bibiturus aquas.
Eminus intuitus pœnas dum pendit acerbis,
Lazaro exceptum sub tuo Abrame sinu.
Ingemuitq; , deditq; has imas pectore uocest
O Abraham nostri nunc miserere pater,
Eia age quātumuis tenuē modicumq; liquorē,
In mea transfundat Lazarus ora tuus.
Ille refrigerio si non restinxerit estus,
Hos certe scatebris mitiget exiguis.
Esto memor, dixit, fili, memor esto q̄ olim
Viuus in omnigenis uixeris illecebris.
Afflictus uitam in tenebris, luctuq; peregit
Lazarus, hinc gaudet, tu cruciare miser.
Grande cahos, uasto q̄d utrumq; diremit hiatu
Denegat accessum, nec finit ire foras.
Si mihi non faueas, inquit, uel quinq; faueto
Fratribus hos uiuos Lazarus admoneat.
Sunt (scio) carnales, uastaq; uoragine gurges,
Ne recta properent in loca Tartarea.
Debuerāt audisse refert Mosen, atq; prophetas

Illos si spernant, spernere quosq; uelint.
I nunc atq; ueni clamantibus asper egenis,
 Quod superest aude & parce negare pijs,
Cui micis inopem fuit impartire molestum.
 Assidua misere nunc perit ille fame.
Qui misero ante fores hærenti tecta negauit,
 Frigidioris item pocla negauit aquæ.
Nec fractum multo porrexit murmure panē,
 Nec dedit ambesi mucida frustra cibi.
Dat deus huic nullosq; lares, inopemq; senectā,
 Et longas hyemes, perpetuamq; sitim,
Hūc post purpureos mō flāma pennis amictus
 Excoquit, & fastum sulphureo igne luit.
Haustus aque cui nectar erat simul ante negat,
 Ut sicca capret flumina fauce dedit.
Ad coelum tendens ardentia lumina frustra,
 (Quādo manus stringāt uincula) poscit opē,
Sic fauces arent, ut uix uia uocis in illis,
 Nec satis humoris lingua loquentis habet
Conueniens, ut quo uiuus peccauerit olim,
 Mortuus hoc semper supplicio afficitur.
Aestuat ut clausis rapidus fornacibus ignis,
 Iugi sic ardent arida labra siti.
Ardet, & ardebit semper lautissima lingua
 Nec minor Aethnæo quā premet igne calor.

FINIS.

